

maaske kunde være fremkaldt en vis Forventning i saa Henseende, som vi ikke vilde være med til at vise tilbage.

Det ærede Medlem fremsatte nogle Bemærkninger, som særlig tog Sigte paa at bevise, at Flertallet skulde gøre sig skyldigt i ganske anderledes Omsvøb end det Forslag, der foreligger fra Folketingets Side. Han nævnedes to Eksempler derpaa. Det er meget karakteristisk, at det ærede Medlem netop nævnedes disse to Eksempler, thi det viser, at det ærede Medlem overhovedet aldeles ikke har forstaaet, hvad disse Bestemmelser gaa ud paa. Det ene var den Paragraf i vort Forslag om en Formue- og Indkomstskat, der bestemmer, at Ejere af disse smaa Ejendomme paa indtil 3,000 Kr.s Værdi, som altsaa ere fritagne for Ejendomsskyld, skulle have tilbagebetalt det Beløb af deres Formue- og Indkomstskat, som bliver tilbage, naar man fradrager, hvad de have indeholdt ved Udbetaling til deres Prioritetshavere. Forholdet er jo imidlertid det, at hvis man ogsaa paa Papiret vilde fritage de smaa Ejendomme for Formue- og Indkomstskat, vilde man ikke have nogen Adgang til at ramme de Prioriteter, som staa i disse Ejendomme, og hvorfor skulle f. Eks. alle Ejere af Husmandskreditforeningsobligationer eller af andre Obligationer i saadanne smaa Ejendomme være fri for at betale den Skat, som alle andre Mennesker i Landet skulle betale af deres Obligationer? Hvorfor skulle de være fri for at betale den Afgift til Staten, som alle andre Mennesker maa betale? Da det altsaa er givet og er en Forudsætning, at dette maa ske, saa maa Konsekvensen deraf ogsaa være, at Ejerne af de smaa Ejendomme ved Udbetalingen af Renter til deres Prioritetshavere maa tilbageholde de 2 pCt., som alle andre Debitorer maa tilbageholde ved Udbetalingen af Renter, og disse 2 pCt. skulle saa indbetales til Staten paa Amtstuen, eller hvor det nu er. Og for saa at faa Orden paa den Sag, maa man sige, at der maa beregnes Formue- og Indkomstskat. De maa altsaa paa en vis Maade sættes til Ejendomsskyld, men de faa tilbagebetalt hele det Beløb af Ejendomsskylden, som bliver tilbage, efter at det Beløb, som fradrages Prioritetshaverne, er indbetalt til Statskassen. Det er en overmaade simpel Operation, der skal gøres. — Paa samme Maade gaar det, naar der er Tale om de 1,500 Kr., som skulle være skattefrie efter Flertallets Forslag. Naar man spørger: Hvorledes skal man bære sig ad dermed, naar vedkommende have den største Del af deres Ind-

tægt derved, at de have en lille Rente eller gennem Obligationer eller Kupons, hvad det nu kan være, saa er dette foreslaaet ordnet paa en praktisk og meget simpel Maade i Forslaget, det er ikke nogen Art af Omsvøb, men en nødvendig Foranstaltning for at gennemføre, at de 1,500 Kr. kunne blive fri, ganske saaledes som det er en nødvendig Foranstaltning over for de 3,000 Kr., at man gaar frem paa den Maade, som det er foreslaaet. Det har været Formaålet at indrette sig saaledes, at de vedkommende virkelig bleve fri for Formue- og Indkomstskat af deres Ejendomme. — Det ærede Medlem kunde heller ikke forstaa et Forhold, som er omtalt i § 25, nemlig hvorledes Skatten, Erhvervs-skatten — om jeg maa kalde den saa — skulde sættes for Brugere af Ejendomme. Det beror aabenbart paa en fuldkommen Misforstaaelse, thi det er dog ganske klart, at en Bruger af en Ejendom, en Forpagter eller en Lejer, navnlig af en Landejendom, altsaa en indtægtgivende Ejendom, maa forudsættes ikke at ville være Forpagter eller Lejer af Landbruget, hvis han ikke havde nogen Indtægt deraf. Det er altsaa ganske i sin Orden, at der maa være selvstændige Bestemmelser derom, og det er disse Bestemmelser, som det ærede Medlem ikke har kunnet forstaa. — Jeg skal ikke opholde mig længe ved et ganske morsomt Eksempel, som det ærede Medlem anførte, at en Mand solgte 10,000 Kr. i Kreditforeningsobligationer til en Kurs af 90 og kom til at betale 200 Kr. mere i Skat, end han burde. Det er en stor Misforstaaelse, som alle, der forstaa sig paa Sagen, let ville se, uden at jeg behøver at oplyse derom.

Det ærede 10de kongevalgte Medlem (H. N. Hansen) fremsatte nogle Bemærkninger, som jeg ogsaa skal tillade mig at omtale. Han ytrede, at man vilde indrette Skatten saaledes, at der i Virkeligheden blev 5 Maader — han gentog dette: fem Maader — hvorpaa denne Skat skulde opkræves. Det er jo dog virkelig uden Grund, at det ærede Medlem siger dette, jeg ser ikke, at nogen kunde misforstaa Lovforslagets Bemærkninger derom, gaaende ud paa dette, at der skal betales en Skat, der saaledes, som det nærmere er foreskrevet, ikke vil blive mere end 0,3 pro mille af Ejendomsskylden af de faste Ejendomme, — det er jo den Skat, som er fastsat — og saa er Udbytte af Kapital ansat til 2 pCt. og Udbytte af personligt Erhverv til 1¼ pCt. Det maa nu vel forstaaes, at de 0,3 pro mille af Ejendomsskylden af de faste Ejendomme i Virkeligheden svarer